

Наше Життя

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 12 (38)

Субота, 23 березня 1968 року

Ціна 2 коп.

ВИКОНАТИ ПЛАН КАПІТАЛЬНИХ РОБІТ

Перетворюючи в життя вказівки XXIII з'їзду КПРС про підвищення матеріального добробуту радянських людей, Українське товариство глухих багато зробило за останні роки по спорудженню житла. Тільки в минулому році введено в дію 5 жилих будинків загальною кількістю понад 200 квартир і одна будівля гуртожитку на 240 місць. Крім цього, в порядку часткової участі члени УТОГ одержали від виконкомів Рад депутатів трудящих понад 300 квартир.

Чимало коштів виділяє наше Товариство на будівництво житла, клубів, виробничих приміщень і в цьому році.

Нещодавно президія Центрального правління УТОГ прийняла постанову, якою затверджено уточнений план капітальних робіт на 1968 рік. Згідно з цим планом будівельні ор-

ганізації повинні ввести в дію багато будівель культурно-побутового і виробничого призначення, в тому числі:

Жилі будинки

— у м. Житомирі на 70 квартир;
— у м. Миколаєві на 20 квартир разом з гуртожитком на 112 мешканців;
— у містах Комунарську, Лебедині та Сімферополі гуртожитки на 167 мешканців в кожному.

Будинки культури

— у містах Кіровограді, Ужгороді та Херсоні на 300 місць в кожному із спортивним залом.

Виробничі приміщення

— у м. Дніпродзержинську другу чергу металообробного підприємства;
— у м. Конотопі прибудову цеху швейного підприємства;

— у м. Луганську прибудову цеху УВП-1;

— у м. Миколаєві реконструкцію мебельного підприємства;

— у м. Одесі першу чергу УВП-3;

— у м. Садгорі текстильно-галантерейне підприємство;

— у м. Слов'янську швейне підприємство;

— у м. Стрії реконструкцію підприємства по виробництву гумового взуття;

— у м. Чернівці трикотажне підприємство.

Президія ЦП УТОГ зобов'язала голів обласних відділів і директорів учбово-виробничих підприємств повсякденно здійснювати контроль за ходом будівництва підвідомчих об'єктів, вимагаючи від підрядників своєчасного виконання запланованого обсягу робіт.

Є. Вирог — ударник комуністичної праці, один з кращих виробничників Ужгородського УВП-2. Ставши на ленінську трудову вахту, він виконує норми виробітку на 120 процентів.
Фото І. Щербанюка.

ХВАЛА РУКАМ ПРАЦЬОВИТИМ

Гірниче місто Кривий Ріг. Людяним проспектом Карла Маркса поспішає середніх літ жінка потім повертає на Апенкінську вулицю, де на пагорбі міститься Будинок культури. Трудовий день Любові Іванівни Макухи починається.

Сім років тому глухі міста виявили їй високе довіря, обравши її головою Криворізького міждрайвідділу. І з того часу Любов Іванівна завжди серед людей. Її можна побачити в селах Широкивського та Криворізького районів. Одного відвідає вдома, для інших влаштує змістовний концерт клубної ху-

дожної самодіяльності. Ось за те, що Любов Іванівна вміє знаходити до серця кожного глухого стежку, поважають її товариші.

Шанують в радгоспі «Комуніст» доярку Віру Григорівну Тернюк, яка, доглядаючи 18 корів, з року в рік добивається високих надойв. В нинішньому році вона бореться за те, щоб вийти на нові рубежі по надоях молока від кожної, закріпленої за нею, корови.

Добра слава йде і про швею фабрики ім. Кірова — Марію

Пилипівну Соболю. Подяки, грамоти, премії від адміністрації підприємства. Щодня 115—120 процентів виробітку і добра якість продукції свідчать про її хороші трудові справи.

Ми коротко розповіли про деяких жінок — членів нашого Товариства. Де б вони не працювали, їх об'єднує єдина мета: віддати свій талант і здібності справі народній.

Хвала рукам працюючим!

Г. ЛІСЮК.

Наш нештат. кор.
м. Кривий Ріг.

РЕСПУБЛІКАНСЬКА НАРАДА ШВЕЙНИКІВ

В Івано-Франківську відбулася республіканська нарада інженерно-технічних працівників швейних учбово-виробничих підприємств системи УТОГ.

Учасники наради обговорили підсумки боротьби за якість швейних виробів в 1967 році і заходи по поліпшенню продукції на УВП.

На нараді виступили заступник голови президії Центрального правління УТОГ А. Семко і начальник виробничо-технічного відділу М. Ставська.

На нараді прийнято рішення про підвищення якості продукції та дострокове виконання плану 1968 року і завдань п'ятиріччя.

Учасники наради побували на Івано-Франківському УВП, ознайомилися з виробництвом і організацією праці. Великий інтерес у гостей викликали графіки щоденного обліку якості швейних виробів кожної дільниці і окремими робітниками.

Ф. КОВАЛЬ.

КОМУНІСТИ ПОПЕРЕДУ

В умовах господарської реформи збагачується і саме поняття авангардної ролі комуніста на виробництві. Головним його завданням є організація виробничого процесу, турбота про розвиток економіки, підвищення культури праці, удосконалення технічного прогресу, боротьба за якість, зменшення собівартості виробів та витрати сировини для їх виготовлення тощо.

При переведенні нашого підприємства на нову систему планування та економічного стимулювання основна увага членів нашої парторганізації зосереджувалась на найважливіших проблемах економіки і культури виробництва, на ритмічності роботи у виконанні всіх техніко-економічних показників, на покращенні використання виробничих фондів.

Комуністи очолюють у нас найважливіші ділянки. Так, наприклад, Н. Нагорна — бригадир швейного цеху, майстрами працюють Х. Вайсман і Й. Горбатий, старшим товарознавцем — А. Іванов.

Партійне бюро на своїх засіданнях часто обговорює звіти

комуністів про те, як вони справляються з виконанням своїх виробничих обов'язків. Нещодавно на партійних зборах критикувались недоліки в роботі старшого товарознавця А. Іванова, який несвоєчасно постачає допоміжні матеріали, недостатньо вникає у виробництво, мало цікавиться ним. Це призводить до частих простоїв устаткування.

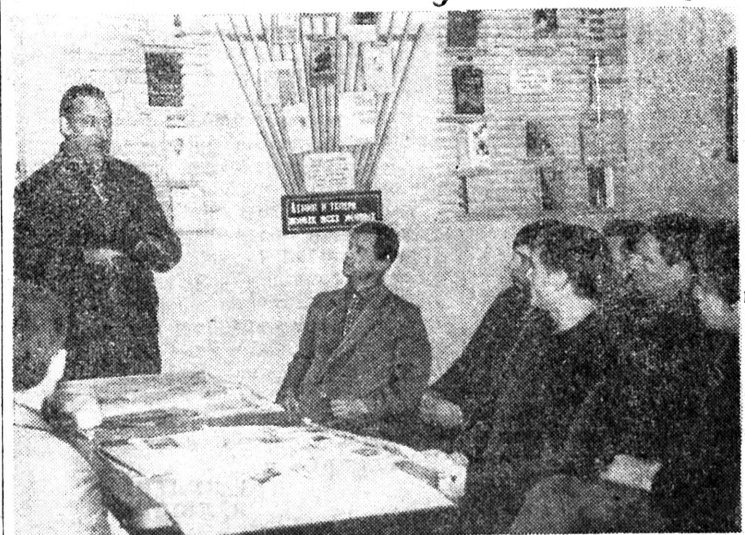
Партійне бюро стало глибше вникати у виробничі питання. Це і зрозуміло! Бо в нових умовах планування та економічного стимулювання треба більше цікавитись використанням основних фондів, зниженням понад нормативних лишків матеріалів.

Зусилля партійного бюро, всіх комуністів тепер спрямовано на дальше поліпшення якості трикотажних виробів, підвищення продуктивності праці, використання внутрішніх ресурсів з тим, щоб добитися високої ефективності виробництва.

Г. ГРОМОВА.

Інженер-технолог, секретар партійної організації Вінницького УВП.

До 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна

Культурні заклади нашого Товариства готуються до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. В будинках культури, клубах, червоних кутках провадяться лекції, бесіди та розповіді про життя і діяльність великого вождя трудящих Володимира Ілліча Леніна.

На фото: в Черкаському будинку культури художній керівник Г. Пирогов провадить чергову бесіду.

Фото М. Горидька.

ПОДАРУНОК БАТЬКА ЛЕНІНА

На титульному листі товстої старовинної книги розмашистим почерком написано:

«Сімбирське 3-є чоловіче парафіальне училище, поважаючи відмінні знання, старанність і похвальну поведінку учня Ключева Степана, удостоїло його на урочистому акті цієї публічної нагороди. Сімбирськ, 6 червня 1883 року». А нижче — підпис директора народних училищ Сімбирської губернії І. Ульянова.

— Дорожче від цієї книги у мене нічого немає, — каже Степан

Олексійович Ключев. — Ось вже 85 років зберігаю її, як святоще.

— Ілля Миколайович часто бував у нашій парафіальній школі, — розповідає С. О. Ключев. — Розмовляв з нами, перевіряв наші знання. Був він дуже простий і уважний. Але особливо запам'ятався мені день випускних іспитів улітку 1883 року. Разом з батьком на іспити прийшов і Володя Ульянов. Ілля Миколайович був у парадному мундирі, а Володя — у гімназичній формі. Во-

лодя сидів біля батька і уважно слухав наші відповіді. Коли іспити закінчились, Ілля Миколайович поздоровив усіх нас з закінченням школи. Ось тоді він власноручно і вручив мені цю книгу. Найстаріший житель Ульяновська (наприкінці минулого року йому минуло 95 років) Степан Олексійович піввіку працював у комунальному господарстві міста. Тепер його часто можна зустріти у школах і бібліотеках, де він ділиться з молоддю спогадами.

ПЕРЕДОВИКИ ВИРОБНИЦТВА

У розкрийному цеху Київського УВП-1 працює настильницею В. Давиденко, ударник комуністичної праці. Через її моторні руки проходять розкриті заготовки спецодягу.

Фото І. Щербанюка.

Н. Мультан — швея Вінницького УВП, ударник комуністичної праці. На підприємстві працює з 1954 року. Норми виконує на 115 процентів.

Фото Ф. Машніна.

Звіти і вибори в Українському товаристві глухих

УДОСКОНАЛЮВАТИ МЕТОДИ РОБОТИ

Звітно-виборні районні конференції, які пройшли, показали, що наші підприємства і міжрайонні відділи успішно розв'язали завдання перших двох років п'ятиріччя.

Делегати конференцій узагальнили досвід організаційної, культурно-масової та виховної роботи і разом з тим проаналізували причини недоліків, які ще є на деяких ділянках роботи. В окремих районах первинні організації УТОГ слабкі в організаційному відношенні, не справляються з своїми завданнями. Деякі клуби та будинки культури недостатньо запроваджують нові форми культмасової роботи.

Наведені на конференціях факти говорять про те, що окремі керівники УВП і культурних закладів працюють по-старому, не удосконалюють методів роботи, не зосереджують увагу на головних завданнях.

Тепер у вирішенні будь-яких завдань важливу роль відіграє те, наскільки керівники правління та бюро первинних організацій при УВП вміють переконати людей в необхідності спрямовувати свою енергію на єдину мету. Взяти, наприклад, Копотівське УВП, де підвищується рівень керівництва економічним і культурним життям. Під-

приємство працює ритмічно. Планові показники ювілейного року виконано достроково, план по нагромадженню збільшився на 8,1 процента, а по витратах на 1 карбованець товарної продукції — на 7,1 процента у порівнянні з 1965 роком.

Але є і такі приклади. Сумське УВП у 1967 році перейшло на нову систему планування та економічного стимулювання, однак значних змін не відбулося. Чому? Та тому, що підготовка до господарської реформи тут провадилась неправильно і сам підхід до вивчення і вирішення господарських завдань по суті залишився старим.

На підприємстві не тільки робітники, але й майстри через відсутність належної роз'яснювальної роботи неусвідомили як слід змісту економічних перетворень і мають слабку уяву про те, як їх «прикласти» до конкретних умов свого підприємства.

На думку делегатів Сумського міжрайонної конференції, найбільш слабким місцем роботи є

недостатній контроль за виконанням власних рішень, внаслідок чого більшість їх залишилась неревіреною.

На деяких конференціях відзначалося, що голови міжрайонних відділів поки що недостатньо узагальнюють напрацьований досвід, повільно змінюють стиль і методи роботи громадських організацій області.

З метою поліпшення керівництва президія правління області УТОГ запропонує у 1968 році всім міжрайвідділам перейти на перспективне планування роботи, що допоможе працювати більш цілеспрямовано і зосереджувати головні зусилля підпорядкованих організацій на питаннях господарчого і культурного будівництва. Це буде сприяти підвищенню бойовистості первинних організацій Товариства.

Звітно-виборні конференції поставили перед міжрайонними відділами завдання — удосконалити форми та методи організаційної, масово-політичної та виховної роботи, спрямованої на гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна і дострокове виконання п'ятиріччя.

А. МИШИНЦЕВ.
Голова Сумського обласного відділу УТОГ.

НА ЗБОРАХ І КОНФЕРЕНЦІЯХ

Протягом двох місяців у первинних організаціях Житомирського міжрайвідділу проходили звітно-виборні збори. У звітних доповідях і виступах відзначалося, що минулі роки, і особливо 1967-й ювілейний рік, були періодом наполегливої боротьби трудящих глухих міста і села за дострокове виконання виробничих планів.

На зборах вказувалося на необхідність поліпшувати виховну роботу серед трудящих, підвищувати їх політичну і виробничу активність.

Бюро і голови багатьох первинних організацій приділяли увагу питанням обслуговування

членів УТОГ, особливо тих, хто живе і працює в сільській місцевості.

О. ТВЕРСЬКА.

Делегати від первинних організацій УТОГ компактних груп заводів і фабрик Кривого Рогу, колгоспів Широківського і Криворізького районів зібрались на свою звітно-виборну конференцію.

Присутні заслухали доповідь про діяльність Криворізького міжрайвідділу за звітний період, говорили про стан організаційної і політико-виховної роботи, визначили завдання по достроковому виконанню п'ятиріччя і гідній зустрічі 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

борні збори в первинних організаціях. Що з цього вийшло б, не важко собі уявити.

Працівники Кіровоградського обласного відділу УТОГ, правда, не дозволили їй це зробити, вбачивши в цьому явне порушення статуту УТОГ.

ПОРУШЕННЯ СТАТУТУ

відділу на Кіровоградщині. Вони вирішили спочатку провести конференцію, а потім звітно-ви-

СИН НЕБА

В ЧАСИ шахових турнірів у Одеському будинку культури глухих можна побачити високу, худорляву людину у військовому кітелі і кашкеті. Це — Борис Тимофійович Іканін, учасник Великої Вітчизняної війни, колишній льотчик, який втратив слух у боях за Батьківщину. Він погодився нам дати інтерв'ю для газети, і ми прийшли до нього додому — недавно він одержав квартиру у новому жилому будинку, спорудженому на кошти УТОГ.

На столі у гостинного господаря стояла друкарська машинка — він друкував свої мемуари про далекі і славі дні війни. Запросивши нас сісти, він довго і з захопленням розповідав про бої у повітрі, про бойових друзів, про самолёти, про небо. Але тільки не про себе... А нам дуже хотілося дізнатися про нього побільше, щоб через газету розповісти про нього читачам. Адже він був льотчиком-винищувачем м'яв'ардійського авіаполку винищувачів, одним із знаменитих «гангутців», які у перші дні Вітчизняної війни воювали на найважчій ділянці фронту —

на півострові Ханко у вході в Фінську затоку. Героїчна оборона Ханко продовжувалась 165 днів. Газета «Правда» у листопаді 1941 року писала, що «подвиг захисників Ханко повинна повторити і уможвити Москва».

Борис Тимофійович дістає поштовий від часу блокнот із своїми фронтовими віршами. Ось вірш «Перша зустріч з ворогом» і дата: вечір, 22 червня 41 року. Написані чітким, впевненим почерком мужні строфи — про перший бій за Ханко. Яким же характером треба володіти, щоб на другий день війни, під постійним обстрілом, складати вірші — бадьорі і оптимістичні, повні віри в перемогу! А воєнних віршів у нього дуже багато — усю війну його не залишало натхнення.

— Розкажіть, Борисе Тимофійовичу, як ви втратили слух?

Та про це йому не хочеться розповідати. Він показує лише слід страшної рани на голові, і все стає зрозумілим без слів.

На столі у Бориса Тимофійовича багато листів. Піонери-слідопити запитують його про оборону Ханко. Пишуть друзі-однополчани, серед них Герой Радянського Союзу Л. Г. Білоусов, І. Т. Романенко, Т. Д. Цоколаєв, полковник Біскуп, ко-

лишній комісар на Ханко, та інші. Борис Тимофійович із захопленням розповів про подвиги свого друга, командира ескадрильї — Героя Радянського Союзу Л. Г. Білоусова, який втратив обидві ноги, обгорів, але продовжував воювати. Показує фотографії Білоусова з написами: «гангутця від гангутця», «брату по духу і крові», «дорогому другу-однополчанину». На столі з'являється багато поштових листів, в яких — дихання битв, портрети бойових друзів. Потім — горячі листи про війну в Прибалтії, про авіацію, про небо. Розкриваємо одну з книг, написану Героєм Радянського Союзу льотчиком Білоусовим. Книга називається «Веління обов'язку». На першій її сторінці — напис червоним олівцем: «Дорогому-однополчанину Борису Тимофійовичу Іканіну. Бажаю здоров'я, щастя, успіхів. Командир ескадрильї гангутців Герой Радянського Союзу Білоусов». Подібні автографи і на інших книгах.

Ми з благоговінням брали в руки фотографії і папери, які розкладав на столі господар. З однієї з фотографій дивився суворий юнак в льотному шоломі — молодий пілот Іканін. Та й інші, через чверть віку, він по-юнацькому стрункий і

рухливий, а в каштановому чубі — жодної сивої волосини.

Першого грудня 1967 року в Ленінграді збиралися учасники оборони півострова Ханко. Б. Т. Іканін з приводу цього написав вірші і привітання, які прочитав присутнім Л. Г. Білоусов. Б. Т. Іканін часто запрошують на вечори в школи та інститу-

ти, прохають поділитися спогадами про війну. Розпочавши говорити, він захоплюється і хвилюється. Він вже не бачить аудиторії — перебуває на війні. Вона завжди у нього перед очима! А після виступу не менше схвилюваний зал аплодує йому стоячи.

Можливо, якби ми не були кореспондентами, то Борис Тимофійович більше розповів би нам про себе. А зараз він говорить дуже коротко: «Ви напишіть про мене просто — воював усю війну. Захистив Ханко, Ладозьку льодову трасу, Кронштадт і Ленінград. Був учасником прориву блокади Ленінграда і визволення радянської землі від загарбників. Воював, очевидно, непомітно, якщо мені пишуть листи Герої Радянського Союзу!»

Ми не наважились набридати йому дальшими розпитуваннями — був уже пізній вечір; до того ж, своєю присутністю ми відірвали його від роботи — він писав про війну, він і досі — на війні! І дуже довго ще перебували під враженням зустрічі з цією мужньою і скромною людиною, однією з тих, кому ми зобов'язані нашим щастям, нашою мирною працею. Ми з повним правом пишаємося, що така людина є членом Українського товариства глухих.

І. ДУЦЕНКО.
В. ЛЮДВИК.
Наші нештат, кор.
м. Одеса.

А ВАША ДУМКА?

«Робкор» — не солідне звання? Під таким заголовком у першому номері «Робоче-крестьянський кореспондент» опубліковано лист заводського журналіста з Києва В. Домбровської. Вона поставила на обговорення питання про тих, хто неважливо ставиться до малої преси — багатотиражних і стінних газет. У листі розповідається, як інженер, що багато років був найактивнішим робкором багатотиражки, раптом перестав висувати в ній.

«Що з вами сталося? — поцікавилася у нього В. Домбровська.

— Та знаєте, не до цього раз.

— Що, може, неприємності на роботі?

— Ні, — ледве видувши із себе співрозмовник. — Я тепер головний інженер заводу.

— Поздоровляю. Ну то й що?

— Якось несподівано тепер писати замітки. Неначе хлоп'яцтво якесь...»

Редакція журналу запропонувала читачам обговорити лист В. Домбровської. Відгукнулось багато читачів.

Журнал „РАБОЧЕ-КРЕСТЬЯНСКИЙ КОРРЕСПОНДЕНТ“

В ГОСТЯХ У ГАЗЕТИ

наше ЖИТТЯ

На титульному аркуші журналу написано: «Видається редакцією «Правды» з 1924 року з ініціативи М. І. Ульянової». Не одне покоління активістів радянської преси читало і читає «Робоче-крестьянський кореспондент». Тільки за післявоєнні роки випущено понад 120 книжок журналу. Це — своєрідна енциклопедія з питань партійного керівництва стінною та багатотиражною пресою, масової роботи газет і радіо.

Кожний робітничий кореспондент, щоб писати із знанням справи, цікаво, прагне оволодіти основами журналістики. В цьому йому допомагає «Робоче-крестьянський кореспондент». У ньому робкори знайдуть поради про те, як висвітлювати в пресі питання економіки, зокрема питання економічної реформи. В кожному номері журналу є статті і консультації, в яких роз'яснюється, як правильно організувати роботу редколегії стінної газети, як відрегулювати матеріали і правильно розмістити їх на газетній сторінці, художньо оформити стіннівку.

Редактор сатиричної газети «Зацепя» Харківського заводу імені Малишева надіслав до редакції журналу карикатури, щоб дізнатися, що в них добре і що погано, він просив поради, як краще робити сатиричну газету. Харківському робкорові докладно відповіли у журналі заступник головного художника «Крокодила» С. Спаський.

Такі консультації вміщуються регулярно. Тематика їх різноманітна. Визначні журналісти розпо-

відають про газетні жанри, про досвід роботи над кореспонденцією, репортажем, нарисом, фейлетоном. Викладачі кафедр журналістики розмовляють з читачами «Робоче-крестьянського кореспондента» про мову і стиль газетних матеріалів.

В журналі публікуються кращі роботи фотолюбителів, граюри і карикатури самодіяльних художників, вірші, нариси, оповідання і гуморески робітників, нерідко тут же дається і кваліфікований аналіз творчості активістів преси. Редакція журналу оголосила конкурс на кращі репортажі робітників про трудові діла радянських людей, опубліковані в міських, районних та багатотиражних газетах.

Багато тем журналові підказують самі читачі. Вони, наприклад, радили редакції публікувати виступи відомих фейлетоністів, нарисовців, репортерів про їх працю. Такі матеріали журнал вміщує тепер регулярно. У зв'язку з наступним сторіччям з дня народження Олексія Максимовича Горького друкуються статті про майстерність Горького-публіциста, про його дружбу з робітниками. В перших номерах журналу за нинішній рік друкуються спогади відомого радянського поета Михайла Ісаковського про ранній період його творчості і про його роботу в місцевих газетах 20-х років. Стаття поета Всеволода Азарова розкриває досвід літературного об'єднання військових моряків.

Нижче публікуються в скороченні деякі матеріали з журналу.

ГОРДЕ ІМ'Я

«Серйозну допомогу покликана надавати партійній організації газета «Кировець». Ці слова я почув на недавній заводській звітно-виборчій партійній конференції. Доповідач — секретар парткому А. Пролігін відзначив заслуги багатотиражки, спинився на хвилю у нашій роботі. Він зазначив, що газета «не глибоко» порушує виробничі питання, слабо висвітлює роботу цехових партійних організацій і т. д.

Слухаючи, я погоджувався із справедливою критикою, але водночас гірко думав, що сам тов. Пролігін протягом двох років тільки вказував редакції, але ні разу не написав до газети статті! А тим часом до обрання в партком він працював інженером відділу головного конструктора, був активним робкором...

Після партійної конференції у мене відбулась розмова з директором заводу Е. Петуховим, людиною з великим досвідом виробничої, державної і партійної роботи. Він дуже уважно і серйозно ставиться до багатотиражної газети. Наш «Кировець» директор читає, як кажуть, «від дошки до дошки», підказує важливі теми, іноді гостро, але справедливо критикує. Водночас К. Петухов, який

має менше вільного часу, ніж будь-який працівник заводу, з власної ініціативи і на прохання редакції постійно пише до газети. І я знаю, що директор не образиться, а навпаки, пишатиметься, якщо його назвуть робкором. Недавно в дуже важкий для виробництва час К. Петухов кілька годин писав передову в «Кировець».

Це — приклад, гідний наслідування. Та, на жаль, і ми зустрічаємось нерідко з тим, про що пише В. Домбровська в першому номері журналу «Робоче-крестьянський кореспондент», — з небажанням відповідальних товаришів писати в свою газету.

Дуже характерним є ставлення до преси начальника виробництва В. Голобокова. Коли він працював у цеху твердої ізоляції, був частим гостем у редакції, писав. І ось став «великим начальством». Тепер журналістам навіть важко добитися розмови з ним.

Торік редакція, використовуючи організуючу силу преси, вирішила допомогти поширенню цінної ініціативи заводських конструкторів, які почали змагання. Громадська редколегія скликала в парткомі нараду ке-

рівників відділів, служб, деяких цехів. Співробітник редакції подзвонив В. Голобокову, запрошуючи його на цю нараду. І раптом наш колишній робкор грубо обізвав:

— Скоро кожна приборальниця скликає наради!

Так і не прийшов тов. Голобоков до парткому. Довелося в газеті ввічливо роз'яснити йому, що і на зборах приборальниць (коли б такі відбулись), будь-якому керівникові могли б указати на ті хиби, які він допускає в своїй роботі, зв'язаній з боротьбою за чистоту і культуру на виробництві.

...Я думаю, що на цікавий матеріал В. Домбровської, вміщений в журналі «Робоче-крестьянський кореспондент», відгукнеться багато журналістів з багатотиражної та стінної преси, керівні працівники, активні робкори. Я впевнений, що на питання, порушене журналом, вони відповідатимуть одностайно: писати до газети — великої і малої — почесно.

Н. ЗВЕРЕВ.
Редактор газети «Кировець»
московського заводу «Динамо» імені С. М. Кірова.

ВІКНО В СВІТ

Фотознімок, опублікований в газеті, журналі, дає змогу читачеві з першого погляду проинкнуту в суть відображеного факту, явища, побачити світ на власні очі. «Вікно в світ» — так називається новий розділ журналу, де друкуватимуться консультації для громадських фотокореспондентів. Читач познайомиться з питаннями, які найчастіше зустрічаються у фотолюбительській практиці.

Перша консультація публікується в третьому номері журналу. В ній даються поради про вибір фотоапаратури для зйомки. В наступних номерах розповідатиметься про творчу лабораторію фотокора, про вимоги, які ставляться до фотознімка для преси.

Редакція журналу звернулася до громадських фотокореспондентів з проханням надіслати на консультацію свої фотознімки. Журнал відповість на запитання, які цікавлять фотолюбителів.

Від редакції газети „НАШЕ ЖИТТЯ“

Товариші робкори і сількори, члени редколегій стінних газет учбово-виробничих підприємств, будинків культури і клубів УТОГ! Рекомендуємо передплатити «Робоче-крестьянський кореспондент». Він допоможе вам у творчій роботі.

Передплата журналу провадиться без обмежень усіма поштовими відділеннями з будь-якого місяця. Передплатна ціна на рік — 1 карбованець 20 копійок.

ВЧОРА І СЬОГОДНІ...

У ці дні, коли в Українському товаристві глухих проходить звітно-виборна кампанія, ті, що виступають на зборах і конференціях, згадують минулі часи, порівнюючи їх з сучасним.

Взяти, наприклад, Дніпродзержинське УВП. Великі зміни відбулись на цьому підприємстві. Адже тридцять років тому воно являло собою сарай, де було встановлено два ручних преси для виготовлення цвяхів. Робітники за допомогою молотка і ножиць набивали голочки і робили вістря цвяхів. 36—48 тонн на рік — така тоді потужність цього підприємства глухосліпих.

Тепер же радісно бачити, як змінились умови праці людей. Виросли нові простори та світлі виробничі корпуси, оснащені сучасними автоматичними верстатами і різними механізмами. Виросла продуктивність праці. Неухильно збільшується випуск продукції. В 1967 році вилучено 6567 тонн цвяхів.

Робітники і службовці УВП мають тепер п'ятидесятиквартирний житловий будинок і гуртожиток на 100 місць. Маємо, звичайно, і Будинок культури глухих з кімнатами для гурткових роботи, просторою бібліотекою, великим залом для глядачів.

МАРТ

Удивительно хорошо мне
с тобой.
Лес наполнен
зимы ворожбой.
Тишина,
как звенящий прибой.
Удивительно хорошо мне
с тобой.
Отдыхает душа
от забот,
Лес, как в сказке,
навстречу плывет.
И увидит лыжня
далеко,
И так дышится
вольно,
Греют сердце
твои слова,
Солнцем встречи
полна голова.
Но увидеть тебя
нелегко,
Потому что...
ты далеко.
А. СИМОНЕНКО.
м. Харків.

ЧУЮЧИ ПРО МИСТЕЦТВО ГЛУХИХ

Добре відомо, яку значну роль відіграє мистецтво, художня самодіяльність в житті глухих трудівників. Це і відпочинок, і творчість, і задоволення від того, що даєш людям радість. А цікаво, як же сприймають це мистецтво чуючі?

Нещодавно групу працівників сільських клубів Луганської області послали на обласні курси хореографів. Для того, щоб краще вивчити свою спеціальність, вони ходили на заняття гуртків художньої самодіяльності різних клубів та будинків культури Луганська. І ось одного разу запросили їх до Луганського будинку культури глухих. Ось яке враження справило на них самодіяльне мистецтво членів Товариства.

«До відвідування клубу, — пишуть курсанти, — ми ніколи не могли собі уявити, як глухі можуть займатися художньою самодіяльністю. Адже ми, чуючі, і то не завжди танцюємо в ритм, доводиться багато тренуватися. А ці ж люди взагалі не чують музики!»

Для того, щоб гості якомога краще ознайомилися з творчістю глухих, для них провели костюмоване заняття. З великою цікавістю подивились вони танці «Парубочий», «Дівоча прогулянка», «Сирба», «Солдатський» та інші. Дуже сподобався також всім танець румунських циган.

Танцювальним колективом Луганського будинку культури глухих вже багато років керує Л. В. Іванова. Вона зуміла індивідуально підійти до кожного члена колективу, зрозуміти його можливості, вказати на недоліки.

Окрім танцювального колективу тут діють драматичний, вокальний і естрадний гуртки.

«Дуже хочеться висловити всім учасникам танцювального колективу велику вдячність за ширий прийом. Ми хочемо також побажати всьому колективу художньої самодіяльності Луганського будинку культури глухих великих творчих успіхів», — пишуть гості наприкінці листа.

Ветерани підприємства глухих — В. Микитович, М. Грицай, Н. Коваленко, П. Глухий, І. Качалов, В. Склар — можуть розповісти, як важко було починати, як нелегко було працювати, закладаючи основи теперішнього добробуту; вони радісно веміхаються, порівнюючи вчора і сьогодні нашого підприємства.

В. СИРОТЕНКО.
м. Дніпродзержинськ.

Ужгородська школа-інтернат для глухих дітей.
На фото: сурдопедагоги школи (зліва направо) Н. Гаврилей, Е. Шіге та О. Керечаник під час перерви обмінюються думками про щойно одержаний журнал.

Фото І. Щербанюка.

наше ЖИТТЯ 3

23 березня 1968 року.

В ОСТАННІ роки на афішах все частіше з'являється слово пантоміма. В СРСР уже приїжджали французькі, чеські, польські, чилійські колективи, які чудово демонстрували це стародавнє, але вічно молоде мистецтво.

Мова пантоміми доступна і зрозуміла глядачам. Імена Луї Барро, Марселя Марсо, Ладислава Фіалки, Л. Єнгібарова відомі багатьом прихильникам цього мистецтва.

Пантоміма — не модне мистецтво останніх днів. Вона була розповсюджена ще серед первісних народів. На ранній стадії розвитку людства обряди, ігри, ритуальні церемонії, танці були пов'язані з перевтіленням людини в образи тварин, героїв, богів з відтворенням подій за допомогою танцю міміки і жесту. В сучасних театрах Індії, Китаю, Японії, Цейлону стародавня форма пантоміми виявилася стійкою і збереглася до наших днів.

За час свого існування пантоміма пережила багато злетів і падінь. На протязі століть вона була важливим компонентом драми, балету і циркового мистецтва. Народження кінематографу і перші кроки його розвитку (яскраві представники німого кіно — Чарлі Чаплін, Мак Селленг, Макс Ліндер) багато в чому зобов'язані пантомімі.

На початку ХХ століття бурхливий розвиток пантоміми в Росії був пов'язаний з іменами талановитих театральних режисерів В. Мейерхольда, О. Таїрова, К. Марджанова, М. Єврейнова.

ПОЕЗІЯ РУХУ

ДЛЯ ТИХ, ХТО ЦІКАВИТЬСЯ ПАНТОМІМОЮ

У цей же період, наприклад, у Франції мистецтво пантоміми вступило в нову фазу завдяки Жаку Копо, Шарлю Дюллену, Етьєну Декру, що вплинули на відродження і розвиток французької школи в особі Жана-Луї Барро, Марселя Марсо і Жиль Сегалі.

У нашій країні пантоміма одержала належний розвиток. З'явилися цілі колективи, ансамблі. На естраду з сцени самодіяльності прийшли захоплені цим мистецтвом талановиті самоучки.

У листопаді 1962 року відбулась прем'єра самодіяльного ризького ансамблю «Пантоміма». В роботі ансамблю чітко визначилися два напрями — великі інсценівки громадського звучання і малі форми пантоміми — побутові, жанрові і плакатні мініатюри. Визнання і популярність цього самодіяльного колективу вийшли не тільки за межі республіки, але й Радянського Союзу.

Було кілька спроб створити професійні колективи, з яких найбільш відомі експериментальна студія Румнева, естрадний ансамбль пантоміми Павловського, окремі роботи Московського театру міміки і жесту.

Мистецтво пантоміми одержало повне визнання наших глядачів.

За час моєї роботи на естраді і останніх двох років викладання в Київському театральному інституті ім. Карпенка-Карого, до мене часто зверталась молодь з проханням продивитися їх пантоміми і оцінити майстерність.

Насамперед, про пантоміму. Їх сюжети в багатьох випадках були відтворенням баченого раніше. Бували і такі сюжети, передбачили зміст яких було не так вже й важко. Це в основному варіації (залежно від спостережливості і смаку виконавця) на теми «Побачення», «В Італії самообслуговування», «Душ» та ін.

Багато хто, вирішивши присвятити себе мистецтву пантоміми, каже так: в житті людини буде багато прихованої пантоміми. Спілкуючись поміж собою, люди жестикують, міняють вираз обличчя, і якщо все це уважно відібрати і дати сюжет, а потім ще й надіти трико — пантоміма готова.

Це зовсім не так. Пантоміма — поезія руху. Жест, пластика, міміка, взяті напрокат з життя, мають до пантоміми таке ж відношення, як тлумачний словник — до поезії. Життя повне різних жестів. Словник складається з слів. Але ж в хорошому вірші слова мають зовсім не такий вигляд, як у словнику.

Переконалим прикладом до вищесказаного можуть послужити виступи Московського театру міміки і жесту. В його програмі поряд з драматичними спектаклями є й пантоміми. В обох випадках глядач не чує слів, але ці випадки різні не тільки за сценічним відтворенням, а й за виразністю відтворення. І не всі актори, що беруть участь в драматичних спектаклях цього театру, беруть участь в спектаклях пантоміми. Адже для пантоміми потрібен особливий талант, потрібна різнобічна підготовка тіла, потрібна особлива виразність.

Патреноване тіло актора здатне виконувати різноманітні творчі завдання, відгукуватися на «веління духу». Жест міма повинен бути старанно продуманий і відібраний, перевірений, ясний і, безумовно, позбавлений подвійного тлумачення, інакше він залишиться незрозумілим для глядача.

Головне жесту — рука. В репетиціях і тренажі особливо кисті треба приділяти велику увагу. Тут важливо з наполегливістю і терпінням відробляти дію з неіснуючими предметами. Хо́да також характеризує людину: ноги боягуза, що тремтять, ноги догідливого шаркуна, — все це компоненти пантоміми.

При уважній і терплячій праці від простих вправ до більш складних підготовляється знаряддя міма — тіло. Потім освоюються окремі складні специфічні прийоми техніки. Це — різновидності кроку і бігу на

місці, рухи проти вітру, підйом і спуск по сходах і багато чого іншого.

Без високої техніки мистецтвом пантоміми оволодіти не можна. Це дається лише впертою працею. Труднощі на перших порах не повинні лякати. Потрібна воля, серйозне ставлення до тренувань, праця і ще раз праця.

Дуже важливим є ставлення до підбору тем і побудови сюжетів майбутніх етюдів і пантомім. Треба постійно пам'ятати, що співвідношення форми і змісту мають тут найважливіше значення.

Треба намагатися уникати стилізації побуту, ілюстрації, що підмінює глибоке висвітлення змісту. Слід постійно пам'ятати про жанр, бо пантоміма — це поетичне осмислення людської поведінки, ідей суспільства при допомозі ритмічної пластики тіла і рухів обличчя актора.

Ми зустрічалися з учасниками художньої самодіяльності Київського палацу культури глухих. Те, що вони показали, зіграло справжньою любов'ю до цього мистецтва. Серед них є багато обдарованих і працелюбних самодіяльних акторів. При відповідній організації і керівництві тут може бути створений дуже цікавий і своєрідний колектив пантоміми, який дасть багато радості прихильникам цього чудового мистецтва.

М. КОЗАКОВ.

Старший викладач Київського театального інституту ім. Карпенка-Карого.

ПОДАРУНОК СПОРТСМЕНАМ

Чудовий подарунок одержали глухі спортсмени м. Житомира. Наприкінці минулого року закінчено будівництво і здано в експлуатацію спортивний корпус загальною корисною площею понад 700 квадратних метрів. У ньому розмістилися спортивний зал, кімнати спортивних секцій, різні служби тощо.

Просторе, добре освітлене та обладнане необхідним спортивним інвентарем приміщення дає змогу провадити тут товариські зустрічі з баскетболу, волейболу, настільного тенісу, а також тренування з футболу та легкої атлетики.

— Тепер, — говорять інструктор обласного УТОГ по фізичній культурі та спорту Г. Ляльченко, — у нас є всі можливості серйозно готуватися до спортивних поєдинків на біго-

вих доріжках, футбольних полях і майданчиках. Вже зараз провадимо регулярні тренування легкоатлетів, футболістів, волейболістів. Періодично провадимо змагання з шахів, шашок та інших видів спорту. Крім того, спортивний зал та кімнати секцій здаємо в аренду добровільним спортивним товариствам, підприємствам та організаціям. А це — важливий стимул для товариських зустрічей з найспільнішими спортсменами міста.

С. ІВАНЮК.

На фото: (зліва) товариська зустріч з волейболу учнів школи-інтернату глухих та середньої школи; (справа) гімнастичні вправи на шведській стіні виконують учениці школи-інтернату.

Фото І. Щербанюка.

Крокодил-утоговець

І ТАКЕ БУВАЄ

Чудова річ ота премія за хорошу роботу! Попрацював добре, випустив якісну продукцію — одержуй собі на здоров'ячко гроші. І маеш прибавочку до зарплати. А як бути, коли з усіма показниками у тебе не виходить?

Крокодил-утоговець, який побував нещодавно в м. Суми, надав слово директору Сумського УВП А. Цимбалу. Він розповів, що в IV кварталі 1967 року підприємство відправило Білопільській торговій базі неякісні трикотажні вироби. І як наслідок, надійшла рекламація в УВП, яке змусило було заплатити штраф у сумі 1273 крб.

Але факти поставки неякісної продукції керівники УВП приховали.

Чому? А Цимбал каже: «про рекламації і штраф не повідомили тому, що в самій формі про показники праці підприємства такі зведення не передбачено».

А премію за брак передбачено? Керівники Сумського УВП мовчали, бо ж преміальні за IV квартал одержали.

Закінчується ця історія ось чим: виплачені преміальні треба вирахувати із зарплати. Бо таким шляхом одержувати премію не можна. Бо такого на підприємствах нашої системи не повинно бути. Навіть і тоді, коли у звітах і зведеннях не передбачено відповідну графу.

Про ще одне неподобство на підприємстві дізнався Крокодил. Після інвентаризації, яку було проведено на складі, виявився лишок готових трикотажних виробів у кількості 270 одиниць, з них 170 виробів знайшли прихованими в різному мотлоху завідувача складом М. Лисенко.

КОЛИ НЕМА КОНТРОЛЮ...

Відомо, що на будовах системи УТОГ є посада інженерів по технагляду. Чим вони повинні займатися, говорить сама назва їх посади.

Є посада інженера по технагляду і на садгорській будові. Біда тільки в тому, що в справах будівельних тут є великі прогалини.

Міркуйте самі. Закінчено будівництво першої черги Садгорського УВП. Але до виробничого новосілля ще далеко тому, що колишній інженер по технагляду і керівництво УВП своєчасно не поставили перед проектною організацією вимогу розробити робочі креслення котельної для текстильно-галантерейного підприємства. В результаті котельню спорудили за кресленнями без врахування специфіки підприємства, тобто парову котельню влаштували без бойлерної, а систему центрального опалення проклали водяну.

Чи винні тільки місцеві керівники? Ні! Коли б у відділах

ЦП УТОГ — капітального будівництва і виробничо-технічному — уважно розглянули проект садгорської будови, зокрема робочі креслення котельної, то не було б зволікань з введенням в дію першої черги підприємства.

Художник І. Бутко за дорученням Крокодила відобразив комічну ситуацію, яка могла б статися в котельній садгорської новобудови.

Редактор В. ПІТЕНКО.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.
«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.